

Arrest

**nr.67 652 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Nurgul in de provincie Kunar. Tijdens de mujahedinperiode zijn jullie naar Pakistan verhuisd. Tijdens het begin van het Talibanregime keerden jullie terug naar het district Nurgul in Kunar. Na één of twee jaar verhuisden jullie naar het district Dara-i Nur in de provincie Nangarhar. U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 5 mei 2007. Op 25 juni 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan en op 26 februari 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende beroep aan bij de Raad van State die op 4 mei 2009 besloot dat de procedure kan worden verder gezet. Alvorens de Raad van

State een beslissing nam in dit dossier, diende u op 28 mei 2009 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten zonder dat u België zou hebben verlaten. Op 16 oktober 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in het arrest nr. 38027 van 29 januari 2010. U tekende beroep aan bij de Raad van State maar dit werd op 2 april 2010 verworpen. Op 7 oktober 2010 vroeg u een derde keer asiel aan. U verklaarde dat het district Dara-i Nur voorheen nog niet op de lijst voor subsidiaire bescherming stond en dat nu wel het geval is en u bijgevolg de subsidiaire bescherming aanvraagt omwille van uw afkomst uit district Dara-i Nur. Daarnaast legt u een verklaring voor, ondertekend door een aantal verantwoordelijken van het district Nurgul die uw afkomst moet bevestigen, de taskara van uw vader en de enveloppe waarin dit werd opgestuurd.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is opgebouwd uit een verwijzing naar de eerdere arresten van de Raad en een verwijzing naar verzoekers incoherente verklaringen inzake zijn schoolloopbaan. Voorts wordt de nadruk gelegd dat verzoeker geen duidelijkheid biedt over zijn verblijfssituatie in derde landen, waardoor het niet mogelijk zou zijn om zijn nood aan subsidiaire bescherming in te schatten.

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 A 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vuchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker doet daarbij onder meer gelden dat in de bestreden beslissing het recent verblijf van verzoeker niet wordt onderzocht, maar dat men zich beperkt te zeggen dat het verhaal ongeloofwaardig is en men dus ook niet het recent verblijf in Afghanistan onderzoekt. Deze redenering is onredelijk en onzorgvuldig. De nieuwe asielaanvraag is door verzoeker geformuleerd als een vraag tot subsidiaire bescherming. Nagaan of iemand subsidiaire bescherming zou kunnen genieten doet men door na te gaan waar deze persoon vandaan komt, niet door na te gaan of hij zijn kindertijd chronologisch correct kan navertellen. De documenten die hij neerlegde kunnen wel degelijk zijn asielrelaas staven.

2.3. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren of desgevallend geldige redenen kan laten gelden om te weigeren er zich op te beroepen. In weerwil van wat de verwerende partij wil laten gelden, in de bestreden beslissing en in haar nota, is de verblijfssituatie in een derde land daarbij niet relevant. Wel moet de asielzoeker de asielinstanties in de mogelijkheid stellen een onderzoek te voeren naar zijn reële verblijfssituatie in het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers eerdere asielaanvragen resulteerden in 's Raads arresten nrs. 23 862 van 26 februari 2009 en 38 027 van 29 januari 2010. In het eerstgenoemde arrest werd vastgesteld dat verzoeker verklaarde gedurende de jaren voor zijn vertrek in Dara-i Nur in de provincie Nangarhar te hebben gewoond en de situatie in die provincie niet te kwalificeren viel als een situatie als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In het navolgende arrest wordt geoordeeld dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn feitelijke herkomst net voor zijn vertrek naar België terwijl dat noodzakelijk is om uit te sluiten dat hij ingevolge een verblijf in een derde land een verblijfsrecht dan wel een vorm van humanitaire bescherming genoot.

2.5. Verzoeker doet, zoals dat ook blijkt uit de bestreden beslissing, in zijn derde asielaanvraag gelden dat hij afkomstig is uit Dara-i Nur, en dat dit district nu wel op de lijst van onveilige gebieden staat, zodat hij aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers nationaliteit en afkomst uit Dara-i Nur werden in se nooit ongeloofwaardig bevonden, noch uitdrukkelijk onderzocht. Uit het gehoorverslag van 22 februari 2011 blijkt wel dat aan verzoeker werd meegedeeld dat zijn nationaliteit niet werd betwist, maar wel wanneer hij Afghanistan heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 14, p 3). Gezien het gestelde onder punt 2.2. kan de verwerende partij niet volstaan met een motivering waaruit niet blijkt of is onderzocht of verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan

daadwerkelijk in Dara-i Nur heeft verbleven. Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat hij hieromtrent werd bevraagd op een wijze die deze afkomst kan bevestigen dan wel uitsluiten.

2.6. De verzoekende partij kan derhalve worden bijgetreden waar zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Dit beginsel vereist immers dat de verwerende partij haar beslissing steunt op een correcte feitenvinding en daarvoor alle voor de besluitvorming noodzakelijke elementen in aanmerking moet nemen, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing, noch uit de voorbereidende stukken die tot deze beslissing hebben geleid. Het zonder meer afdoen van de door verzoeker bijgebrachte documenten zonder dat een afdoende onderzoek werd gevoerd naar verzoekers bewering dat hij afkomstig zou zijn uit Dar-i Nur is dan ook onredelijk en onzorgvuldig. Gelet op hetgeen voorafgaat en gezien het feit dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, dringt een vernietiging van de bestreden beslissing zich op omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing, zoals voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf, door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS